

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: L. Š., narozený dne X,
t. č. ve VTOS Věznice Plzeň, Klatovská 202, 306 35 Plzeň,

proti
žalované: Vězeňská služba ČR, Věznice Plzeň,
sídlem Klatovská 202, 306 35 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2021, č. j. VS-132907-6/ČJ-2021/801130

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2021, č. j. VS-132907-6/ČJ-2021/801130 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 6. 9. 2021, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 9. 9. 2021, domáhal zrušení rozhodnutí žalované (resp. speciálního pedagoga OVVaT) ze dne 2. 8. 2021, č. j. VS-132907-6/ČJ-2021/801130 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí žalované (resp. vychovatele OVVaT) ze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dne 22. 7. 2021, č. j. VS-132907-4/ČJ-2021/801130 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci dle § 46 odst. 1, 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „*ZVTOS*“), uložen nepodmíněný kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů, s výjimkou doby stanovené pro plnění určených úkolů programu zacházení, a to za spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v tom, že žalobce v rozporu s § 28 odst. 1 a odst. 2 písm. j) ZVTOS a čl. 7 odst. 3 Vnitřního řádu Věznice Plzeň (dále též jen „*VŘV Plzeň*“) si řádně nezajistil osobní skříňku a neodevzdal do úschovy věznice věci, jejichž držení je ve výkonu trestu pro způsob užívání zakázáno.
3. Konkrétně byl skutek kázeňského přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezen tak, že dne 15. 6. 2021 v 8:25 hodin při prohlídce se zaměřením na držení nepovolených předmětů byla v osobní skříňce žalobce nalezena prázdná injekční stříkačka a USB disk černé barvy. Následně bylo zjištěno, že u televizního přijímače, který patřil žalobci, byl volně přístupný USB vstup, ačkoli USB vstup musí mít odsouzený zabezpečený proti zneužití.

II.

Žaloba

4. Žalobce žádal o přezkoumání a prošetření kázeňského trestu, který mu byl dle jeho názoru uložen neprávem. Žalobce uvedl, že u něj byly nalezeny zakázané věci – injekční stříkačka, USB flash disk a neznámé prášky, které mu do jeho skříňky dali spoluvězni, aby se ho zbavili. Měli tak učinit dne 14. 6. 2021, když byl žalobce v práci na odpolední.
5. Žalobce dále uvedl, že měl na skříni poničený zámek, který ukazoval „na prevenci“, ale ty to nezajímalo. Zároveň žalobce požadoval, aby z nalezených zakázaných věcí byly odebrány otisky prstů, což však učiněno nebylo. Žalobce podotkl, že spodní skříňka, kterou měl zamčenou, se dá vysadit z pantu a dá se do ní dát cokoliv.
6. Žalobce poznamenal, že má uložen dlouhý trest 13 roků, po celou dobu mu nebyl uložen žádný kázeňský trest, ale naopak pochvala, problémům se vyhýbá. Dosud měl dobré hodnocení, chtěl být přemístěn do mírnějšího typu věznice. Současně poznamenal, na co by mu byla injekční stříkačka, když není uživatelem drog. Zabezpečení USB portu na televizi mu oddělali spoluvězni, neboť si přes něj nabíjeli své mobilní telefony, což nahlásil vychovateli. Zakázané věci mu do skříňky dali spoluvězni právě proto, že vychovateli nahlásil (uvedl písemně na prevenci), že se na cele nacházejí mobilní telefony. Jeden z odsouzených ráno dne 14. 6. 2021 udání žalobce u vychovatele viděl a řekl to ostatním na oddíle i na cele.
7. Žalobce přešel do Věznice Plzeň z Věznice Mírov kvůli práci, má soudem schválenou insolvenční, kterou dříve platili jeho rodiče a kterou chtěl splácet sám, aby rodiče nezatěžoval. Žalobce namítal, že kvůli kázeňskému trestu přišel o práci. Dále žalobce namítal, že se na oddíle 9/3, cela 71 neustále fetovalo, stříkačka byla strčena v noze od postele.
8. Žalobce uvedl, že mu bylo od vychovatele řečeno, že každý si za svou skříňku zodpovídá, nicméně žalobce namítal, že si nemůže hlídat skříňku, když je v práci na odpolední a spoluvězni mu během pracovní doby lezou do jeho skříňky, poškodí zámek a dají mu tam zakázané věci. Při kontrole vytáhl dozorce zakázané věci z jeho skříňky, o kterých žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nevěděl. Výslovně zmínil odsouzeného Z., který se mu měl posmívat, když v žalobcově osobní skříňce byly nalezeny zakázané věci, a který měl být tím, kdo u vychovatele viděl žalobcovo udání, že se na cele 71 nacházejí mobilní telefony, které vlastní odsouzený M. P. a P. V.. Žalobce je přesvědčen, že zakázané věci mu do skříňky dali spoluvězni, ale nechce nikoho křivě obvinít, ale má podezření na odsouzené P. a také R. C., který mu několikrát vyhrožoval.

9. Poté se ještě žalobce vyjádřil k USB portu na jeho televizi, který dle svého tvrzení několikrát zadělával patexem, protože se mu nelíbilo, že ostatní odsouzení si přes USB port nabíjeli telefony a používali tam flash disky, které měl na celu nosit odsouzený P..
10. Žalobce rovněž uvedl, že podal stížnost na Generální ředitelství, které stížnost zamítlo a odkázalo ho na krajský soud. Žalobce se cítí být ukřivděn a nespravedlivě potrestán a navíc i přišel o práci, kvůli které do věznice v Plzni přišel, proto žádá o řádné prošetření.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 7. 1. 2022 nejprve shrnula dosavadní průběh řízení o kázeňském přestupku. Následně uvedla k okolnostem uvedeným žalobcem následující.
12. Žalobce v žalobě vytváří spekulace o jakémsi spiknutí odsouzených proti jeho osobě jako pomstu za předchozí údajné nahlášení výskytu mobilních telefonů na cele. Z tohoto důvodu mu odsouzení měli poškodit zámek jeho osobní skříňky a uschovat mu do ní injekční stříkačky, USB flash disk a neznámé léky/tablety. Dále se žalobce snaží zpochybnit povinnost odpovědnosti za obsah přidělené skříňky a její bezvadnost při převzetí žalobcem.
13. V čl. 7 odst. 3 VŘV Plzeň je uvedeno, že odsouzeným je k uložení osobních věcí na cele poskytnuta uzamykatelná skříňka, kterou je odsouzený povinen při převzetí zkontrolovat a případné závady nahlásit vychovateli nebo dozorcí. S tímto byl žalobce seznámen při vstupním pohovoru na oddíl 1/9-3 Věznice Plzeň dne 3. 2. 2021, přičemž poškození skříňky nikomu nenahlásil. Od této doby je žalobce za bezvadnost skříňky, jakožto za její obsah, odpovědný.
14. Informaci o tom, že došlo k poškození zámku jeho osobní skříňky odsouzenými a následnému vložení nalezených předmětů do této skříňky uvádí žalobce prvně až v podané žalobě, kdy má žalovaná za to, že toto žalobce uvádí účelově, jelikož během šetření příslušníků OPaS uvedl, že zámek na jeho skříňce jde otevřít jakýmkoli běžným klíčem, čehož měli odsouzení využít a do skříňky mu nalezené předměty vložit.
15. Z podané žaloby dále vyplývá, že žalobce věděl o přítomnosti mobilních telefonů u odsouzených a o užívání drog odsouzenými již před nálezem nepovolených předmětů v jeho skříňce. Tuto skutečnost ovšem nikomu nenahlásil a v tichosti s tímto souhlasil. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto skutečnost nikomu nenahlásil, prokazatelně tím porušil povinnost uloženou v § 28 odst. 1, odst. 2 písm. f) ZVTOS, tedy že „odsouzený je povinen oznámit neprodleně zaměstnanci Vězeňské služby okolnosti, které mohou způsobit vážné ohrožení bezpečnosti jemu samotnému, spoluodsouzeným, zaměstnancům Vězeňské služby nebo věznicí, pokud se o nich dozví nebo je zjistil“. Zároveň nelze hovořit o tom, že by odsouzení měli nutnost se žalobce „zbavovat“, vytvářet spiknutí proti jeho osobě a nepovolené nalezené předměty uschovávat v jeho skříňce, jelikož žalobce neučinil žádná oznámení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vedoucí k takovému chování mezi odsouzenými.

16. Ve Věznici Plzeň jsou kontroly kázně a pořádku na oddílech prováděny několikrát za den. V rámci těchto kontrol jsou i prováděny prohlídky osobních věcí odsouzených. Tyto kontroly mají zejména preventivní charakter, jejichž hlavním účelem je zabránit, aby vězněné osoby pronášely, zhotovovaly nebo měly v držení předměty, kterými by mohla být ohrožena bezpečnost osob, majetku nebo narušen stanovený pořádek anebo by mohly sloužit k provedení útěku. Dále je nutné uvést, že věci nalezené v osobní skříňce žalobce byly nalezeny dne 15. 6. 2021 při běžné kontrole pořádku a kázně a následně prohlídce osobních skříňek odsouzených z cely č. 71 oddílu 1/9-3 a nejednalo se o plánovanou prohlídku osobních věcí žalobce.
17. K volně přístupnému USB portu na žalobcovo televizním přijímači žalovaná uvedla, že o této skutečnosti žalobce, jak sám v žalobě uvedl, věděl delší dobu, avšak neučinil žádná opatření, kterými by zabránil zneužívání tohoto USB portu. Až provedená kontrola oddílu zaměstnanci Věznice Plzeň odhalila nepovolené upravení televizního přijímače, a ukončila tak svévolné zneužívání televizního přijímače ze strany žalobce, případně jiných odsouzených.
18. Závěrem žalovaná konstatovala, že se žalobce neustálými spekulacemi, nepodloženými domněnkami a podezíráním ostatních odsouzených snaží o vyvinění se ze spáchaného kázeňského přestupku. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

IV.

Replika žalobce

19. Žalobce v replice k vyjádření žalované zopakoval, že přijel do Věznice Plzeň za prací, aby mohl platit insolventi a nezatěžoval své rodiče. Když přijel z Věznice Mírov, nepovolené věci neměl. Uvedl, že injekční stříkačku na nic nepotřeboval, a stejně tak by nemělo smysl schovávat prášky do krabice s holicím strojkem, když jsou ve věznici volně prodejně. Žalobce shrnul, že mu zakázané věci dali do skříně spoluvězni, když byl dne 14. 6. 2021 v práci na odpolední, a to proto, že hodil vychovateli do schránky lísteček s udáním, že se na cele nacházejí telefony, když na tomto lístečku uvedl odsouzené P. a V., kteří se o tom dozvěděli. Žalobce dále uvedl, že se dozvěděl, že zakázané věci do skříně dal odsouzený V.. Žalobce podotkl, že se ve věznici nachází spousta injekčních stříkaček, flash disků i telefonů, proto je snadné je někomu dát do jeho skřínky. S ohledem na uvedené žalobce požádal o prošetření celé věci a potrestání odpovědné osoby.

V.

Průběh řízení

20. Soud z hlediska otázky přípustnosti předmětné žaloby poukazuje na § 52 odst. 4 ZVTOS, podle kterého *přezkoumání rozhodnutí o uložení kázeňských trestů podle § 46 odst. 3 písm. e) až h) a rozhodnutí o zabránění věci se lze domáhat u soudu za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem ve stejném rozsahu, v jakém je takový přezkum možný v řízení o přestupku.*
21. Soud v dané souvislosti konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 8. 2021 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 9. 9. 2021. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí), proti žalované, která je pasivně legitimována (žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

je přičitatelné jednání speciálního pedagoga OVVaT, který rozhodl o žalobcově stížnosti proti prvostupňovému rozhodnutí o kázeňském přestupku) a po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné).

22. Ačkoli se z formálního hlediska nejedná o zcela bezvadnou žalobu, lze podle názoru soudu identifikovat jak žalobní body (nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu věci), tak i žalobní návrh, který z povahy věci nemůže být jiný než zrušení napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti přihlédl k osobě žalobce (odsouzený ve výkonu trestu odnětí svobody), jakož i ke skutečnosti, že žalobce podával žalobu bez právního zastoupení. Navíc soudu se ve spolupráci s žalovanou podařilo postavit najisto, jakého kázeňského řízení se žaloba týká a jaké rozhodnutí je žalobou napadáno.
23. Soud z právě popsaných důvodů shledal žalobu včasnou a přípustnou, a proto přistoupil k jejímu věcnému přezkoumání. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce v soudem stanovené lhůtě soudu nesdělil, že požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání, a žalovaná s tímto postupem vyslovila souhlas ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 1. 2022 (č. l. 41).

VI.

Posouzení věci soudem

24. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
25. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí a předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
26. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ostatně účastníci řízení ani žádné důkazní návrhy, které by šly nad rámec správního spisu, neučinili. Ze správního spisu vyplynuly pro věc následující relevantní skutečnosti.
27. Pracovníci žalované (prap. Mgr. Č., prap. K. a vychovatel Ing. M.) provedli dne 15. 6. 2021 prohlídku všech odsouzených ubytovaných na cele č. 71 oddílu 1/9-3 Věznice Plzeň, a to kvůli podezření na držení nepovolených předmětů. V rámci této prohlídky byly v osobní skříňce žalobce nalezeny prázdná injekční stříkačka a USB disk černé barvy (dále společně jen „*nepovolené předměty*“). Následně bylo zjištěno, že u televizního přijímače, který patřil žalobci, byl volně přístupný USB port. O předmětném skutku byl dne 15. 6. 2021 sepsán prap. Č. služební záznam. Dále byl tentýž den sepsán prap. Č. záznam o kázeňském přestupku, v němž žalobce uvedl: „*Někdo mi to tam strčil.*“
28. Ze zprávy žalované ze dne 20. 7. 2021 vyplývá, že bezprostředně po nálezu nepovolených předmětů byl žalobce přemístěn na oddíl věznice s rozšířenou dobou uzamykání a poté bylo u žalobce provedeno orientační toxikologické vyšetření moči na přítomnost OPL s negativním výsledkem. Dne 22. 6. 2021 byla prázdná injekční stříkačka předána k likvidaci a dále kontrolou nalezeného USB flash disku bylo zjištěno, že obsahoval

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

výhradně videosoubory s pornografickou tematikou. Rovněž dne 22. 6. 2021 byl žalobce k uvedenému přestupku vyslechnut. Uvedl, že nepovolené předměty nalezené při prohlídce dne 15. 6. 2021 nejsou jeho, do skříňky mu je podstrčili spoluodsouzení, aby se ho zbavili, neboť si o něm myslí, že na ně donáší vychovateli. Žalobce dále uvedl, že si skříňku uzamyká, ale zámek jde odemknout téměř každým běžným klíčem. Žalobce rovněž podotkl, že za osm let neměl ve věznici žádné nepovolené předměty, nefetoval, nebyl pozitivní na moč.

29. Dále se ve zprávě žalované ze dne 20. 7. 2021 podává, že v průběhu šetření byly k nálezům nepovolených předmětů vyslechnuti odsouzení P. V., V. Z. a O. F., kteří s žalobcem sdíleli celu č. 71 na oddílu 1/9-3. Všichni shodně uvedli, že k nálezům nepovolených předmětů nevědí nic bližšího, nikdy u žalobce žádné nepovolené předměty neviděli. K osobě žalobce uvedli, že se s ním moc nebavili, nevšímali si ho. Zda si žalobce uzamykal skříňku, nevěděli. Dále bylo zjištěno, že žalobce nebyl do doby uvedeného skutku šetřen v souvislosti s nálezem nepovolených předmětů nebo pozitivitou moči na OPL.
30. Závěrem se ve zprávě žalované ze dne 20. 7. 2021 uvádí, že provedeným šetřením bylo jednoznačně prokázáno, že dne 15. 6. 2021 měl žalobce ve své osobní skříňce uschované dva nepovolené předměty. V souladu s vnitřním řádem věznice odsouzený plně zodpovídá za obsah svěřené skříňky a svým jednáním tak žalobce porušil § 28 odst. 2 písm. j) ZVTOS. Provedeným šetřením nebylo prokázáno, kde, kdy a od koho odsouzený nepovolené předměty získal. Žalobce odmítl jakoukoli spojitost s nalezenými předměty a vytěžením vytipovaných odsouzených z cely č. 71 rovněž nebyly zjištěny žádné bližší informace k nalezeným nepovoleným předmětům.
31. Následně dne 22. 7. 2021 vydala žalovaná shora popsané prvostupňové rozhodnutí o spáchání kázeňského přestupku. V odůvodnění žalovaná zejména uvedla, že žalobce se kázeňského přestupku dopustil, neboť měl u sebe nepovolené předměty, jejichž držení je ve výkonu trestu zakázáno. Žalobce si skříňku uzamykal a v době provedení kontroly byl přítomen. Je proto vyloučeno, že by nepovolené předměty dal do žalobcovy skříňky těsně přes prohlídkou jiný z odsouzených v důsledku obavy z nalezení nepovolených předmětů u své osoby. Žalobce řádně nezajistil osobní skříňku a neodevzdal do úschovy věznice věci, jejichž držení je ve výkonu trestu pro způsob užívání zakázáno, čímž porušil rovněž čl. 7 odst. 3 VŘV Plzeň. Žalobce dále na svém televizoru odstranil zabezpečení USB portu, aby mohl USB port používat, čímž porušil čl. 24 odst. 10 VŘV Plzeň. V průběhu kázeňského řízení žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by snižovaly závažnost spáchaného přestupku. Před rozhodnutím o uložení trestu žalobce uvedl, že je to pravda, „že ví, že je zodpovědný za věci ve své skříňce a nalezené věci byly jeho“. Přitěžující okolností je ta skutečnost, že žalobcův televizní přijímač měl nezabezpečený USB vstup a je velice pravděpodobné, že jej žalobce mohl zneužívat, protože měl ve své osobní skříňce uschován flash disk s USB portem. Uložený trest je s přihlédnutím k osobě žalobce úměrný provinění.
32. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 29. 7. 2021 stížnost, kterou zdůvodnil tím, že nepovolené předměty mu dali do jeho skříňky jiní odsouzení, neboť na odsouzené P. a V. napsal „udání“, že na cele mají mobilní telefony. Toto udání viděl ráno dne 14. 6. 2021 u vychovatele odsouzený Z., který to řekl ostatním na cele. Ti se žalobci takto pomstili, aby se ho zbavili. Odsouzený Z. řekl žalobci, že udání u vychovatele četl a že to nemá dělat. Dle žalobce mu vychovatel sdělil, že je možné, že udání odsouzený viděl

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

a četl ho.

33. Žalovaná napadeným rozhodnutím stížnost žalobce zamítla, když se ztotožnila s posouzením a závěry učiněnými v prvostupňovém rozhodnutí. Stručně řečeno, žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že tvrzení žalobce jsou účelová, žádné „udání“ žalobce evidováno není (dle žalované to bylo zjištěno dotazem na OPaS). Žalobce prokazatelně měl ve své osobní skříňce nepovolené předměty, čímž naplnil znaky kázeňského přestupku, jak je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Podle žalované žalobce neuvedl nic, co by jeho vinu vyvracelo. Uložený trest žalovaná považovala za úměrný spáchanému přestupku.
34. Jak již bylo uvedeno výše, z obsahu žaloby, jakož i následné repliky, soud dovodil, že žalobce vůči napadenému rozhodnutí namítal nezákonnost spočívající v nedostatečně a nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci. Žalobce od počátku odmítal, že by se dopustil protiprávního jednání, které mu bylo žalovanou kladeno za vinu, resp. že by spáchal předmětný kázeňský přestupek. Předmětem sporu je tudíž otázka, zda žalobci bylo prokázáno zaviněné porušení vytýkaných povinností dle § 28 odst. 1 ZVTOS, tj. řádně si zajistit osobní skříňku, a dále dle § 28 odst. 2 písm. j) ZVTOS, tj. odevzdat do úschovy věznice věci, jejichž držení je zakázáno, tedy v osobní skříňce žalobce nalezenou prázdnou injekční stříkačku a černý USB flash disk (srov. vymezení protiprávního jednání žalobce, které správní orgány kvalifikovaly jako kázeňský přestupek, na str. 1, první odstavce odůvodnění prvostupňového rozhodnutí).
35. Soud ve svém posouzení vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
36. Podle § 46 odst. 1 ZVTOS *kázeňským přestupkem je zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.*
37. Podle § 28 odst. 1 ZVTOS platí, že *odsouzený je ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany.*
38. Podle § 28 odst. 2 písm. j) ZVTOS *odsouzený je dále povinen odevzdat do úschovy věznice věci, jejichž držení s ohledem na jejich cenu, množství nebo způsob používání je zakázáno nebo je v rozporu s účelem výkonu trestu.*
39. Podle § 46 odst. 2 ZVTOS *za kázeňský přestupek lze odsouzenému uložit kázeňský trest. Kázeňský trest se neuloží, jestliže samotným projednáním kázeňského přestupku s odsouzeným lze dosáhnout sledovaného účelu.*
40. Podle § 46 odst. 3 ZVTOS *kázeňskými tresty jsou [...] f) umístění do uzavřeného oddílu až na 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, g) celodenní umístění do uzavřeného oddílu až na 20 dnů [...].*
41. Podle § 47 odst. 1 ZVTOS *kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.

42. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezujícím kázeňský přestupek, který měl žalobce spáchat, se kromě citovaných zákonných ustanovení odkazuje na čl. 7 odst. 3 VŘV Plzeň, dle kterého: *K uložení osobních věcí se odsouzenému v oddíle případně na pracovišti poskytuje uzamykatelná skříňka, kterou si odsouzený ihned po převzetí řádně zkontroluje a případné závady oznámí vychovateli nebo dozorci. Odsouzený je od doby převzetí za obsah přidělených skříněk zodpovědný. Náhradní klíč od skřínky v oddíle v případě uzamčení odevzdá svému vychovateli, na pracovišti příslušnému dozorci. Na vyzvání zaměstnance věznice odsouzený skříňku odemkne a umožní její prohlídku. V případě odmítnutí může být požadované otevření skřínky provedeno zaměstnancem věznice bez náhrady poškozeného zámku. Povolené věci osobní potřeby jsou uloženy pouze v přidělené skřínce. Ukládání těchto věcí mimo přidělenou skříňku není povoleno.*
43. Soud konstatuje, že v posuzované věci byl žalobci uložen kázeňský trest „umístění do uzavřeného oddílu na 7 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení“, tj. kázeňský trest dle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS, nikoli dle „písm. g)“ téhož zákonného ustanovení, jak je chybně uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Soud však tento nedostatek hodnotí jako zjevnou chybu v psaní, tudíž nejde o vadu, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí či by způsobovala jeho nepřezkoumatelnost.
44. Soud dále ve svém posouzení přihlédl k následujícím závěrům plynoucím z judikatury Nejvyššího správního soudu, která se týká přezkumu rozhodnutí o kázeňských trestech ukládaných podle ZVTOS.
45. Ustálenou judikaturu k požadavkům na rozhodnutí o kázeňském trestu shrnul Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2022, č. j. 4 As 303/2021 – 35, bod [27] následovně: „Krajský soud v napadeném rozsudku rovněž správně odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, v němž se uvádí, že „na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.“ Na druhou stranu ovšem těmito důvody nelze ospravedlnit libovůli při rozhodování o kázeňských trestech, které začasté velmi intenzivně zasahují do právní sféry odsouzeného. Je tedy třeba trvat na tom, aby při veškeré neformálnosti a stručnosti rozhodnutí žalované obsahovalo základní důvody, proč bylo rozhodnuto určitým způsobem, zejména ovšem vypořádání námitek uplatněných odsouzeným při projednání kázeňského přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 As 309/2018 - 34).“
46. K požadavku na náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného včetně jeho zavinění se vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2021, č. j. 8 As 143/2020 – 37, bod [16] následovně: „Z § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu vyplývá požadavek na náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného včetně jeho zavinění. Nutnost prokázání viny odsouzeného jako podmínky pro uložení kázeňského trestu stanoví rovněž § 58 řádu výkonu trestu [tj. vyhláška č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu], který též obsahuje podrobnosti projednávání kázeňského přestupku. Odpovědnost za náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odsouzeného přitom nese správní orgán, který o uložení kázeňského trestu rozhoduje. Dle § 3 správního řádu je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán ukládající kázeňský trest tedy nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (rozsudek NSS č. 9 As 338/2018 - 50, bod 14 a další tam uvedené rozsudky NSS).“

47. K formě zavinění se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 50, bod [13] následovně: „Zákon o výkonu trestu nestanoví, o jakou formu zavinění se v případě kázeňského přestupku jedná. Pouze obecně zakotvuje požadavek zaviněného porušení povinnosti, pořádku či kázně. Vzhledem k povaze kázeňského přestupku se dle judikatury Nejvyššího správního soudu nabízí analogické použití právních předpisů upravujících podmínky odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 6 As 303/2016 - 37, a ze dne 5. 12. 2014, sp. zn. 2 As 101/2014 - 26). Takovému postupu nasvědčuje i § 55 odst. 1 zákona o výkonu trestu, podle něhož se uložním kázeňského trestu vyřizují též jednání, která mají znaky přestupků, pokud byly spáchány během výkonu trestu. Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který byl platný v době jednání zakládajícího odpovědnost, postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Na toto pojetí zavinění ostatně navázal i současný zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (viz § 15 odst. 1). K odpovědnosti za kázeňský přestupek tak postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“
48. S ohledem na shora popsané skutkové okolnosti posuzovaného případu soud považuje za potřebné rovněž poukázat na následující právní názor vyslovený v již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 50, bod [18]: „Nejvyšší správní soud si plně uvědomuje obtížné postavení správních orgánů vykonávajících kázeňskou pravomoc nad odsouzenými, jakož i specifika daného řízení zakončeného žalobou napadeným rozhodnutím. Je mu znám též konstantní názor Ústavního soudu, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (viz např. usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. I. ÚS 1785/08, nebo ze dne 4. 2. 2010, č. j. II. ÚS 3239/09). Jak však dále vyplývá z výše uvedené judikatury Ústavního soudu (jakož i z judikatury Nejvyššího správního soudu), i v takových řízeních je povinností správního orgánu náležitě zjišťovat skutečný stav věci, resp. řádně odůvodnit přijaté závěry (vedle výše uvedené judikatury viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013 - 34, nebo ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 As 89/2014 - 25). Byla-li proto u žalobce zjištěna přítomnost návykové látky, avšak tento popřel její vědomé požití, bylo na správních orgánech, aby při absenci přímého důkazu o vině žalobce prokázaly pomocí řetězce nepřímých důkazů, že tvrzení žalobce je nevěrohodné a účelové, případně že jednal natolik neopatrně, že porušil zákonem stanovenou povinnost z nedbalosti. V dané věci však takto postupováno nebylo. Až v kasační stížnosti stěžovatelka formulovala relevantní úvahy, proč se dle jejího názoru žalobce dopustil zaviněného porušení zákonem stanovené povinnosti. Jak již však bylo výše uvedeno, v řízení před správními soudy nelze doplňovat odůvodnění správních rozhodnutí. Důvody, pro které bylo vydáno rozhodnutí, musí správní orgán vtělit do jeho odůvodnění, a nikoliv je doplňovat v řízení před správními soudy.“
49. Soud předně uvádí, že výrok prvostupňového rozhodnutí je do jisté míry nejasně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

formulovaný a méně srozumitelný, zejména pokud jde o vymezení skutku, kterým měl žalobce spáchat kázeňský přestupek, za nějž mu byl uložen kázeňský trest. S přihlédnutím ke shora citované judikatuře připouštějící nižší nároky na formální stránku rozhodnutí o kázeňském přestupku, než jak je tomu u „klasického“ správního rozhodnutí, a rovněž vzhledem k tomu, že i z takto nejasně formulovaného výroku lze ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí vyrozumět základní důvody, proč bylo rozhodnuto určitým způsobem, soud i přes tyto nedostatky shledal prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelným. Tudíž soud hodnotil jako přezkoumatelné i napadené rozhodnutí, které prvostupňové rozhodnutí plně aprobovalo.

50. Soud po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že správní orgány v posuzovaném případě nedostály své povinnosti náležitě objasnit okolnosti kázeňského přestupku a prokázat vinu žalobce za spáchání kázeňského přestupku, jak byl vymezen ve výroku prvostupňového rozhodnutí a následně žalovanou v nezměněné podobě aprobován v napadeném rozhodnutí.
51. Jak již bylo uvedeno výše, skutkový základ posuzovaného kázeňského přestupku je takový, že při prohlídce konané dne 15. 6. 2021 v 8:25 hodin v cele č. 71, kterou žalobce sdílel s dalšími odsouzenými, byly v osobní skříňce žalobce nalezeny prázdná injekční stříkačka a černý USB flash disk. Prvostupňový orgán po provedeném šetření dovedl porušení dvou právních povinností, a to (i) porušení § 28 odst. 1 ZVTOS ve spojení s čl. 7 odst. 3 VŘV Plzeň, které mělo spočívat v tom, že žalobce si řádně nezajistil osobní skříňku, a (ii) porušení § 28 odst. 2 písm. j) ZVTOS, které mělo spočívat v tom, že žalobce neodevzdal do úschovy věznice věci, jejichž držení je zakázáno.
52. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že je-li žalovanou v napadeném rozhodnutí poukazováno na možné porušení § 28 odst. 2 písm. f) ZVTOS rovněž v souvislosti s tím, že žalobce nikomu neohlásil přítomnost mobilních telefonů u jiných odsouzených a užívání drog jinými odsouzenými, jak na tyto skutečnosti týkající se jiných odsouzených žalobce poukazoval v rámci své obrany v průběhu předmětného kázeňského řízení, tak podstatné je to, že v tomto jednání (resp. nekonání žalobce) správní orgány nespatořovaly naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku, jak byl vymezen ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Stejně tak nebylo v předmětném kázeňském řízení žalobci kladeno za vinu to, že by porušil čl. 24 odst. 10 VŘV Plzeň, kde jsou upraveny podmínky pro užívání TV vybavených USB portem, neboť ani porušení tohoto ustanovení VŘV Plzeň nebylo dle výroku prvostupňového rozhodnutí součástí skutku, resp. porušením právních povinností, za které byl žalobce kázeňsky trestán. Tudíž spáchání předmětného kázeňského přestupku nelze odůvodnit těmito tvrzenými porušeními povinností, jichž se měl žalobce rovněž dopustit, a proto soud tato správními orgány dovozovaná „další“ porušení povinností žalobcem shledal jako irelevantní z hlediska předmětu sporu (tj. přezkumu zákonnosti rozhodnutí o spáchání kázeňského přestupku žalobcem, jak byl vymezen prvostupňovým rozhodnutím, následně potvrzeným rozhodnutím napadeným).
53. Správním orgánům je třeba předně vytknout, že jejich závěr o porušení prvé z uvedených dvou právních povinností ze strany žalobce je logicky rozporný s jejich vlastními skutkovými zjištěními. Správní orgány trestaly žalobce za porušení povinnosti řádně si zajistit osobní skříňku, přestože neměly za prokázané, že by nepovolené věci žalobci do jeho osobní skříňky vložil někdo jiný. Ba spíše naopak, správní orgány odmítly verzi žalobce, který od počátku setrval na tvrzení, že nepovolené předměty mu do jeho osobní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

skříňky podstrčili jiní odsouzení z jeho cely. V tomto ohledu se totiž lze v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dočíst pouze to, že podle názoru prvostupňového orgánu (s nímž se žalovaná ztotožnila) žalobce „si osobní skříňku uzamykal a v době prohlídky se nacházel na své cele. Je tedy vyloučeno, že by těsně před prohlídkou jiný z odsouzených v důsledku obavy z nalezení nepovolených věcí u své osoby si tyto věci uložil do jeho skříňky. Odsouzený předmětné zakázané věci přechovával v osobních věcech a v souladu se zákonem je měl odevzdat.“ (srov. str. 2 prvostupňového rozhodnutí). Pokud tedy správní orgány neměly za prokázané, že do osobní skříňky žalobce vložil nepovolené předměty někdo jiný, resp. že by si žalobce svou osobní skříňku nezamykal, pak je s tím v logickém rozporu jejich závěr, že si žalobce řádně svou osobní skříňku nezajistil.

54. Navíc ze správního spisu nevyplývá, že by se správní orgány jakkoli zabývaly skutečným stavem žalobcovy skříňky, tedy zda byla či nebyla poškozená, zda bylo možné vysadit dveře či zámek odemknout téměř každým klíčem, jak namítal žalobce. Proto je závěr žalované o porušení povinnosti řádně si zajistit osobní skříňku rovněž i zcela nepodložený.
55. Pokud jde o druhý závěr o porušení právní povinnosti žalobcem, tedy že žalobce neodevzdal do úschovy věznice dva nepovolené předměty, pak pro takovýto závěr by správní orgány musely učinit náležité skutkové zjištění o tom, že žalobce věděl, či musel vědět, že se v jeho osobní skříňce nepovolené předměty nacházejí. Žalobce by totiž nebylo možné sankcionovat za neodevzdání nepovolených předmětů nalezených v jeho skříňce, o nichž by nevěděl, že se v jeho skříňce nacházejí. Správní orgány se v dostatečné míře nevypořádaly s tvrzením žalobce, že mu nepovolené předměty museli do jeho osobní skříňky dát jiní odsouzení, a to dne 14. 6. 2021, když byl na odpolední pracovní směně mimo celu. Vzhledem k tomu, že k nálezu došlo při kontrole konané následující ráno v 8:25 hodin, není bez dalšího vyloučeno, že žalobce se po návratu z odpolední pracovní směny do osobní skříňky již nepodíval (případně podíval, ale nepovolených předmětů si nevšiml), tudíž o jejich přítomnosti mezi jeho osobními věcmi v okamžiku ranní kontroly jeho osobní skříňky provedené dozorcí skutečně nemusel vědět. Správní orgány ovšem v tomto směru skutkový stav vůbec nezjišťovaly, když ze zprávy ze dne 20. 7. 2021 vyplývá pouze to, že dotazování tři spoluvězni toliko uvedli, že *nic bližšího o nálezu nepovolených předmětů v osobní skříňce žalobce nevědí a nikdy u něho žádné nepovolené předměty neviděli*. Soud na tomto místě konstatuje, že součástí správního spisu nejsou žádné protokoly či úřední záznamy o výsledku (resp. podání vysvětlení) uvedených tří spoluvěznů, tudíž není možné zjistit, jaké konkrétní otázky byly uvedeným spoluvězňům kladeny, zda byli vytěženi jednotlivě či společně, resp. jaké přesně byly jejich odpovědi.
56. Soud rovněž nemohl souhlasit s dílčím závěrem prvostupňového orgánu (který žalovaná aprobovala), že žalobce měl před rozhodnutím o uložení trestu uvést, že „nalezené věci byly jeho“, neboť takovýto dílčí závěr nemá oporu ve správním spisu. Ze správního spisu totiž vyplývá pouze to, že na str. 2 záznamu o kázeňském trestu (kterážto strana byla datována dne 22. 7. 2021) je u předtištěného textu „*vyjádření odsouzeného před rozhodnutím o uložení kázeňského trestu ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich*“ ručně napsáno „*je to pravda*“, z čehož podle názoru soudu nelze jednoznačně dovodit, co tímto prohlášením žalobce bylo myšleno. Lze si rozumně vysvětlit, že tímto prohlášením mohl žalobce myslet, že jeho verze je pravda, případně že mohl souhlasit s tezí, že má být zodpovědný za obsah své osobní skříňky, jak se uvádí ve vnitřním řádu věznice, s nímž byl žalobce seznámen. Ovšem přihlédneme-li k předcházejícímu vyjádření žalobce ke spáchání

kázeňského přestupku uvedeného v záznamu o kázeňském přestupku ze dne 15. 6. 2021, které zní: „někdo mi to tam strčil“, jakož i k obsahu podaného vysvětlení žalobcem ze dne 22. 6. 2021, v němž výslovně uvedl, že *nalezené věci nejsou jeho*, pak uvedený dílčí závěr prvostupňového orgánu, že žalobce měl uvést, že nalezené věci jsou jeho, rozhodně nemůže obstát.

57. Ze správního spisu je naopak zcela zřejmé, že žalobce od počátku odmítal, že by nepovolené předměty byly jeho, když jejich přítomnost vysvětloval tím, že mu tyto zakázané věci do jeho osobní skříňky dali jiní spoluvězni. Přitom žalobce předložil správním orgánům vysvětlení, jak se nepovolené předměty mohly bez jeho vědomí ocitnout v jeho osobní skřínce, kteréžto vysvětlení *prima facie* nebylo zjevně nevěrohodné a zcela nepravděpodobné. Žalobce totiž setrvale tvrdil, že nepovolené předměty mu do jeho osobní skříňky dali jiní odsouzení z cely, kteří se žalobce chtěli zbavit, když zjistili, že dne 14. 6. 2021 žalobce napsal na některé z nich udání ohledně přítomnosti mobilních telefonů, a dále že k tomu muselo dojít téhož dne v době, kdy byl na odpolední pracovní směně. Jakkoli mohla být tato žalobcova verze účelová, učiněná ve snaze vyhnout se kázeňskému postihu, jak namítala žalovaná ve vyjádření k žalobě, správní orgány byly povinny – při absenci přímého důkazu (nikdo žalobce neviděl, že by si nepovolené předměty do skříňky dal) – prokázat pomocí řetězce nepřímých důkazů, že tvrzení žalobce jsou nevěrohodná a účelová. Správní orgány ovšem na tuto svou povinnost rezignovaly a žalobcovu verzi bez dostatečné opory ve správním spisu odmítly. Přitom samy konstatovaly, že *provedeným šetřením nebylo prokázáno, kde, kdy a od koho odsouzený nepovolené předměty získal* (srov. str. 2 prvostupňového rozhodnutí).
58. Navíc i žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že kontroly jsou ve Věznici Plzeň prováděny pravidelně několikrát za den, tudíž podle názoru soudu nebylo pravděpodobné, že by žalobce mohl mít nepovolené předměty ve své osobní skřínce delší dobu. Rovněž vyjádření žalované, že nepovolené předměty byly v osobní skřínce žalobce nalezeny dne 15. 6. 2021 při běžné kontrole pořádku a kázně, nemá oporu ve správním spisu, neboť ve služebním záznamu ze dne 15. 6. 2021 prap. Černý uvedl, že *kontrola osobních věcí všech odsouzených ubytovaných na cele č. 71 byla provedena pro podezření na držení nepovolených předmětů*. I tyto skutečnosti nepřímo svědčí verzi žalobce, že mu věci do osobní skříňky někdo záměrně vložil a poté inicioval kontrolu osobních věcí v cele žalobce. Soud připouští, že na tomto místě se již pohybuje v oblasti domněnek, ovšem soud tímto nepředjímá, že skutková verze žalobce byla správná, resp. pravdivá, pouze upozorňuje na to, že nebyla zcela nepravděpodobná, proto se jí správní orgány měly náležitě zabývat a náležitě jí důkazně vyvrátit, pokud ji nechtěly akceptovat. To ovšem neučinily, když verzi žalobce bez potřebné opory ve správním spisu označily za účelovou a spekulativní, přestože argumenty samotné žalované jsou v popsáných ohledech vzájemně rozporné a nepodložené. Pokud žalovaná považovala tvrzení žalobce za spekulativní a účelové, bylo její povinností tento závěr především zdůvodnit za pomoci skutkových zjištění majících oporu ve správním spisu, nikoli toto pouze v napadeném rozhodnutí zkonstatovat.
59. Správní orgány rovněž nepřihlédly k tomu, že jednou z nepovolených věcí byla prázdná injekční stříkačka, přičemž ale provedené toxikologické vyšetření žalobce bylo s negativním výsledkem. Navíc ze správního spisu vyplývá, že žalobce nikdy nebyl kázeňsky šetřen v souvislosti s nálezem nepovolených předmětů či pozitivitou vzorku jeho moči na OPL. Žalobce rovněž nebyl v průběhu výkonu trestu kázeňsky trestán. Tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

skutečnosti jsou rovněž nepřímými důkazy svědčícími ve prospěch žalobce, ovšem správní orgány je toliko konstatovaly, ovšem ve svých závěrech o spáchání přestupku je nezohlednily.

60. Nepodložený je i další dílčí závěr správních orgánů, že žalobce neměl žádné problémy s jinými odsouzenými, které žalobce v kázeňském řízení označil. Předně je třeba odkázat na již výše uvedené, že ze správního spisu není patrné, k čemu byli odsouzení V., Z. a F., kteří v dané době byli ubytováni společně s žalobce na cele č. 71, konkrétně vytěženi, jak jejich výslech probíhal a jaké byli jejich odpovědi, neboť ve správním spisu o tom není žádný úřední záznam či protokol. Navíc, z konstatování správních orgánů, že tito odsouzení uvedli, že *se s žalobcem na cele nikdo moc nebavil*, rozhodně nelze učinit jednoznačný závěr, že žalobce neměl s jinými odsouzenými žádné problémy. Konečně pak věrohodnost výpovědi odsouzeného V. a Z., které žalobce označil jako ty, kteří se jej společně s odsouzeným P. chtěli zbavit, je minimálně stejná, jako věrohodnost samotného žalobce, neboť nelze očekávat, že by tito odsouzení případné problémy s žalobcem přiznali, čímž by připustili případný motiv pro žalobcem tvrzené jednání směřující k tomu, aby se žalobce zbavili.
61. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že odsouzení neměli žádný důvod se jej „zbavit“, neboť žalobce nenahlásil žádné nepovolené předměty (mobilní telefony). Žalovaná uvedený závěr odůvodnila tím, že dotazem na OPaS bylo zjištěno, že žádné podání (stížnost, informace o mobilních telefonech) od žalobce nebylo nikdy evidováno, resp. že tvrzení žalobce bylo telefonicky ověřeno jak u vychovatele oddílu 1/9-3, tak na OPaS věznice Plzeň, přičemž oba vychovatelé shodně uvedli, že nic podobného žalobci rozhodně nesdělili a že každé takové „udání“ by vychovatelé řešili neprodleně oznámením svému nadřízenému a sepsáním úředního záznamu. Soud ovšem ve správním spisu nenalezl žádný úřední záznam, ze kterého by vyplynulo, kdy a na co konkrétně byli uvedení vychovatelé dotazováni a co konkrétně odpověděli. Soud tudíž nemohl přezkoumat obsah vyjádření vychovatelů a ověřit, do jaké míry jejich vyjádření vyvrací verzi žalobce, že dne 14. 6. 2021 napsal „udání“ na spoluvězně ohledně mobilních telefonů a lísteček s takovým udáním „*hodil vychovateli do schránky*“, jak byla žalobcem upřesněna forma tvrzeného udání v žalobě, resp. v replice.
62. Soud má rovněž za neprokázané konstatování žalované, že žalobce na svém televizoru odstranil zabezpečení USB portu, aby mohl USB port používat, což žalovaná hodnotila jako přítěžující okolnost. Správní orgány se totiž vůbec nezabývaly tvrzením žalobce, že USB port na televizi opakovaně zaslepoval, ovšem ostatní spoluvězni zabezpečení opakovaně odstraňovali, aby mohli USB port využívat. Soud i na tomto místě opakuje, že nepředjímá, že by tvrzení žalobce bylo pravdivé, ovšem nemůže se ztotožnit s tím, že tvrzení žalobce, které není zjevně nepravděpodobné či fantazijní, bude ze strany správních orgánů odmítnuto, aniž by pro to měla žalovaná jakoukoli oporu ve správním spisu.
63. Soud dále v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí postrádal posouzení otázky zavinění žalobce směrem k porušení právních povinností, které mu bylo kladeno za vinu. Přitom definičním znakem kázeňského přestupku je zaviněné porušení právních povinností uložených odsouzenému. Jelikož v případě předmětných porušení zákon nevyžaduje úmyslné zavinění, postačovalo, aby správní orgány prokázaly žalobcovo zavinění z nedbalosti. Povinností správních orgánů tedy bylo prokázat bez důvodných pochybností buď to, že žalobce si nepovolené věci sám uschoval do své skříňky, nebo že si byl vědom,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

respektive si vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl být vědom toho, že mu nepovolené předměty do jeho osobní skříňky dal někdo jiný. Nic takového ovšem správní orgány neprokázaly, resp. se otázkou zavinění vůbec ve svých rozhodnutích nezabývaly. V tomto ohledu pak neobstojí zejména opakované poukazování správních orgánů na to, že podle vnitřního řádu věznice je odsouzený od doby převzetí za obsah přidělených skříněk zodpovědný, neboť ani takovéto ustanovení vnitřního řádu nezabavuje správní orgány povinnosti v rámci kázeňského řízení prokázat zavinění odsouzeného, a to alespoň ve formě nedbalosti.

64. Pokud žalovaná ve vyjádření k žalobě poukazovala na to, že v některých ohledech je skutková verze žalobce obsažená v žalobě odlišná od toho, co bylo tvrzeno v průběhu kázeňského řízení, pak soud s tím souhlasí, nicméně základní linie žalobcovy verze je po celou dobu konzistentní, tedy, že nalezené předměty nebyly jeho, že mu je do osobní skříňky museli podstrčit jiní odsouzení, aby se ho zbavili, protože jej považovali za konfidenta, který donášá vychovateli (takto vypověděl již při svém podání vysvětlení dne 22. 6. 2021). Tudíž ani jednotlivé dílčí nesrovnalosti ve vyjádřeních žalobce nemohou ospravedlnit, že správní orgány nedostály své povinnosti náležitě objasnit okolnosti kázeňského přestupku a prokázat vinu žalobce, jak stanovuje § 47 odst. 1 ZVTOS.

VII.

Rozhodnutí soudu

65. S ohledem na shora uvedené důvody soud výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který žalovaná vzala za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
66. V dalším řízení bude třeba doplnit skutkový stav ve shora popsáných otázkách rozhodných pro případný závěr o tom, že žalobce jednáním, které mu bylo kladeno za vinu, skutečně spáchal kázeňský přestupek. Žalovaná po doplnění skutkového stavu neopomine náležitě posoudit naplnění všech znaků kázeňského přestupku dle § 46 odst. 1 ZVTOS (tedy včetně zavinění), přičemž přihlédne i k § 47 odst. 1 ZVTOS, podle kterého kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. V případě, že žalovaná i po doplnění skutkového stavu a po novém posouzení předmětného skutku opět dospěje k závěru o spáchání kázeňského přestupku ze strany žalobce, pak neopomine, že uložit lze jen adekvátní kázeňský trest, který musí být dostatečně konkrétně odůvodněn. Soud na tomto místě odkazuje žalovanou na závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 As 89/2014 – 25, dle kterého „*druh a výměra trestu za kázeňský přestupek podle zákona o výkonu trestu musí být dostatečně konkrétně odůvodněna z hlediska kritérií stanovených v § 47 odst. 2 zákona o výkonu trestu, resp. § 58 odst. 5 řádu výkonu trestu, tj. zejména s ohledem na závažnost kázeňského přestupku, okolnosti, za kterých byl spáchán a dosavadní chování odsouzeného.*“ Soud podotýká, že tato kritéria odůvodnění kázeňského trestu v projednávané věci prvostupňové rozhodnutí, a to ani ve spojení s napadenými rozhodnutími, nesplňovalo.

VIII.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Náklady řízení

67. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce, ovšem podle obsahu správního spisu žalobci žádné náklady řízení nevznikly. Žalobce totiž byl od zaplacení soudního poplatku zcela osvobozen a v řízení nebyl právně zastoupen. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. listopadu 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu